

הנערה שלא הצליחה לבכות

פְּנִים. צהריים. בית. שמש דרך חלון. לשולחן עץ ארוך יושבת נערה צנומה בצמה, חותכת בצלים. הרבה (מאוד) בצלים. היא קולפת אותם אחד אחד, לאט לאט, חוצה וחותכת. כדי שיצרבו לה העיניים ותבכה. זהו הבכי שהיא לא מצליחה להוציא. שקט. ורק נקישת הסכין נשמעת. מושכת מדי פעם את האף, היא לא מנגבת את הדמעות. מחכה שישמטו על הקרש בהטחה עדינה, כזו שמזכירה לה קקי של ציפורים. על דלת ביתה, על הכביסה שלה, הרבה קקי של ציפורים. ציפורים שאולי אכלו בצל.